

Article publicat a L'EROL.

Mort a Berga durant les festes de la patum

FLORENCI BESORA TORREDEFLOT

Els berguedans tenim encara ben viu i punyent, com un ganivet clavat a l'ànima, el record del brutal assassinat de Josep Mª Isanta. La tràgica notícia, que, aquella nit fatídica, va córrer com un llampec per tota la ciutat, ens va deixar tots sumits en el dolor i la tristesa. I encara no ens hem refet.

Aquest malaurat fet, però, no és únic. Sovint el veiem en la nostra societat, apareix amb freqüència als mitjants de comunicació, i tenim la sensació que pot passar qualsevol dia i a qualsevol lloc. ¿Què li passa a la nostra societat?. ¿Com és possible que es produeixin fets criminals com aquest?. ¿Com cal actuar tots plegats per tal que no es repeteixin?. La qüestió és molt complexa, i molt difícil la solució. Però hi ha, entre altres, dos aspectes, sobre els quals cal reflexionar.

En primer lloc, mai en la història de la humanitat les persones havien conviscut tant amb la violència com ara. No és que no hi hagués violència abans, sempre n'hi ha hagut. Però no es vivia contínuament amb ella. Avui, a través dels mitjans de comunicació, hi convivim cada dia. Això ha fet que ens hi acostumem i que per alguns esdevingui una manera normal d'actuar i de solucionar els problemes. Els nostres infants, ja des de petits, viuen immersos en la violència a través dels videojocs. La violència ha esdevingut un joc!. Quin contrasentit!. Durant la guerra del Golf, en els primers bombardejos sobre Bagdad, a la nit, un pilot nord-americà deia: "Era fantàstic!. Amb les explosions de les bombes, des de dalt, tot Bagdad semblava un gran arbre de Nadal". Quin cinisme!. Estaven matant persones, indefenses i innocents, i deia que era fantàstic. Ens cal reflexionar seriosament per què ens hem acostumat a conviure amb la violència.

En segon lloc, per afrontar les situacions violentes, ens trobem avui amb un doble criteri: o mà dura contra l'agressor per salvar la societat, o mà suau per

tal de salvar l'agressor i reintegrar-lo a la societat. No sóc partidari de la mà dura ni del càstig sever a tort i dret. Sóc contrari a la pena de mort. Però també sóc contrari a la permissibilitat total. Avui es dóna, en general, la raó a Rousseau, que afirmava que la persona és naturalment bona i que qui la perverteix és la societat. Per això, es tendeix a disculpar l'individu i a donar la culpa del seu mal comportament a la família, l'escola, l'ambient, la societat..., i es diu que cal educar sense repressions ni càstigs, que podrien crear traumes. En la nostra societat, i aquí tots i tenim alguna responsabilitat, ¿no s'arriba a un excés de permissió: a la família, a l'escola, als governs, a la justícia...?. ¿Com pot ser que un fill insulti els seus pares, o un alumne els seus professors, o qualsevol persona la policia o una autoritat, i no passi res?. ¿És propi d'una societat normal i sana, aquest comportament?. Ens cal trobar el punt mig (virtus in medio). No volem unes autoritats dictatorials, ni una policia que només entengui de porres. Però sí que necessitem unes autoritats que manin, i una policia que estigui molt atenta i faci complir les lleis a **tothom**. En temps de la dictadura, només entenien de repressió. Ara, sovint ens inclinem només a voler quedar bé. L'autoritat, a tot arreu, a la família, a l'escola, al municipi, al país..., ha de governar, amb sentit democràtic, que vol dir diàleg i consens amb la majoria a l'hora d'establir lleis i normes. Però, a tot arreu, l'autoritat també ha de manar, és a dir, ha de fer complir les lleis i normes que democràticament ens hem donat. I això sovint s'obida i fins i tot és malvist per alguns. Però quan no es fa així, malament rai!. I quan es tracta de la seguretat ciutadana, no hi pot haver cap concessió per part de ningú, ni hi hauria d'haver mai cap descuit, perquè està en joc la vida de les persones.